

Дванайсета глава

Групата мъже и жени, които правеха чертежите на новите ни къщи, ни дадоха чертеж на всяка отделна къща, за да може всяко семейство да го разгледа и да се запознае с всички подробности. Жупанът и старейшините раздадоха чертежите на всички семейства, които бяха дошли с нас през вратата на рая.

Всяко семейство разполагаше с шест дена да реши, дали одобрява чертежа на новата къща или има някакви предложения за допълнение и изменение на чертежа.

През това време жупанът и старейшините обсъждаха с групата мъже и жени, които правеха чертежите, въпроси, свързани с труда по изграждането на къщите, сечивата, които щяха да се използват, градивата, необходими за строежа, колко време би продължил строежът и още много неща.

Един от най-важните въпроси, който жупанът и старейшините обсъждаха с групата мъже и жени, които правеха чертежите, беше как да се докара вода до новото село, защото на самото място не открихме никакви извори.

Един мъж от групата, която правеше чертежите, предложи първо да се потърси дали няма вода дълбоко под това място. Той предложи едно странно сечиво, с което каза, че може да се открива вода на голяма дълбочина. Жупанът и старейшините, въпреки че бяха виждали много чудеса досега, бяха изненадани, че може с някакво толкова малко сечиво да се открие вода на голяма дълбочина. Един от старейшините дори изказа съмнение, че това може да стане, без да се копае.

Мъжът, който предложи странното сечиво за

откриване на вода на голяма дълбочина под земята, каза, че веднага може да отидем на мястото и да изпробваме сечивото.

Жупанът и старейшините се съгласиха и Винко Станс ни отведе до мястото на новото село с голямата самоходна талига, управлявана от него. Там мъжът, който предложи сечивото за откриване на вода, го извади и започна да се разхожда напред-назад, като постепенно се отдалечаваше от мястото, откъдето тръгна. От сечивото се чуваше странно пиукане, което се повтаряше през известно време. Дълго обикаляше мъжът и странното пиукане се чуваше по един и същ начин. По едно време пиукането започна да се чува по-често и по често. Всички наобиколихме мъжа, но той ни каза да освободим мястото, защото още не е открил точно къде ще трябва да се копае.

В един миг пиукането зачести толкова, че започна да се чува като един продължителен звук. Тогава мъжът спря и посочи мястото, където трябва да се копае за вода.

- Тук има голям подземен поток. Водата, която може да изтече от това място, би задоволила нуждите на новото село за много години напред. Този подземен поток се стича от планината и затова постоянно ще се захранва от дъждовете и топящите се снегове.

Винко Станс отбеляза мястото, като заби един висок прът, върхът на който светеше.

Върнахме се в Ранкодом и продължихме обсъждането на важните въпроси, свързани с изграждането на новото село. Групата мъже и жени, които правеха чертежи, отбелязаха на големия чертеж на новото селище мястото, където щеше да се изкопае кладенецът. Жупанът предложи площадът на селото да се направи около кладенеца, но мъжът, който откри водата, каза, че кладенецът ще остане скрит, за да не се замърсява, а водата

ще тече по тръби до всяка къща. Никой няма да ходи с ведре до кладенеца, за да си налива вода, а ще използва вода от тръбите направо в дома си. Там водата няма да тече постоянно, за да не се хаби напразно, а ще я пускаме само когато ни потрябва. В Ранкодом във всяка къща точно по този начин се пуска и спира водата на определени места. Жителите на Ранкодом знаеха как да пазят водата, за да не тече, когато не трябва. На края на тръбите, които излизаха в домовете им имаше чудновати чепове, с които не само че се спираше и пускаше водата, но можеше да се усилива и намалява струята.

Друг важен въпрос, който обсъдихме, след като разбрахме, че ще имаме вода в новите си домове, беше как да отвеждаме използваната вода до реката, но така, че в реката да не се излива мръсна вода. Мъжът, който откри водата за новото ни село, ни обясни, че от къщите водата, след като се използва и замърси, ще се отвежда до една голяма воденица, в която ще се утаяват нечистотиите, а пречистената вода ще се отвежда до реката. Той ни обясни още, че тази вода може да се използва и за напояване на полята, когато се наложи. Освен това, утаените в голямата воденица нечистотии ще се изсушават и изгарят в една голяма пещ за изгаряне на сметта, каквато имаше и край Ранкодом.

И жупанът, и старейшините, се чудеха защо трябва сметта да се изгаря, а не просто да се изхвърля извън селото.

Винко Станс тогава каза:

- Преди векове нашите предци правели точно така – изхвърляли сметта извън селищата си. Но постепенно тази смет започнала да унищожават растенията, да убива животните и хората. Настъпило ужасно време, когато върлували много болести. Тогава предците ни взели тежко,

но правилно решение – сметта не бива да се изхвърля, а трябва да се унищожава или преработва по такъв начин, че да може да се използва за полезни неща, без да застрашава здравето или живота на хората, животните и растенията.

Всички го гледахме с отворени уста. Никога преди това не бяхме се замисляли, че трупането на сметта извън селищата ни може да доведе до такова бедствие. Жупанът ни погледна в очите и всички разбрахме, че трябва да приемем решение – сметта от новото ни село не трябва просто да се изхвърля извън селото, а да се унищожава или преработва.

Така взехме едно важно решение за новото ни село. Всички вярвахме, че бъдещите поколения щяха да го оценят и щяха да ни бъдат признателни за него.

Вечерта на четвъртия ден от пристигането ни в Ранкодом, се прибрахме в домовете, които ни бяха приютили, докато построим новото си село. Всички бяхме доволни от обсъдените въпроси и приетите решения.

Преди да си легна, отново горещо благодарих на Бога за помощта, която ни оказа. Без нея сигурно щяхме да бъдем оставени на милостта на разбойниците, които напоследък често нападаха родното ни село.